

A reménykeltő misztikum

Safranka János interjúja Csepcsányi Évával

Mistica profana címmel jelent meg Csepcsányi Éva első regénye, melyet többek között már a Magyar Írószövetségben és az Írók Boltjában is ismertettek. A huszonéves írónőt az egrri Kálvin házban tartott könyvbemutatója előtt kérdeztem új művéről, melyre lelkileg is rá kell hangolódni.

– *Hogyan kerültél az irodalom berkeibe? Hogyan jutottál el a könyvkiadásig?*
 – Már gyerekkoromtól kezdve elkezdtem történeteket, meséket írogatni. Akkor természetesen még nem gondoltam arra, hogy ez meghatározóbb momentum lesz az életemben. 2007–2008 körül kezdtem érezni, hogy egyre fontosabbá válik. Akkor írtam több verset, elkezdtem novellákat írni, és akkor már meg is jelentek különböző folyóiratokban. Azóta is rendszeresen publikálok. A regény másfél év alatt készült el. Előtte azért több kisebb novella előzte meg.

– *Ezekből a novellákból fejlődött ki a regény?*
 – Nem. Többféle témában írtam. Voltak olyan történetek, amelyek a regénynek úgymond kiindulópontjai, viszont akkor még nem gondoltam azt, hogy ebből regény fog születni. Sőt amikor elkezdtem írni, akkor is úgy képzeltem, hogy vagy egy nagyobb lélegzetű elbeszélés, vagy egy kisregény lesz belőle. A kisregény terjedelmét meghaladta, és amire kikerekedett a történet, egy rendes regényterjedelmű mű lett belőle.

– *Mivel hívnád fel az olvasó figyelmét a *Mistica profana*ra?*
 – Arra mindenképp felhívnam az olvasó figyelmét, hogy nem provokatív műnek szántam és nem botránykönyvnek. Bár, ahogy Pál apostol írja, a kereszt az mindig botrány. Ezt már kétezer évvel ezelőtt megírták a Szentírásban, nem újdonság. Vannak ma is természetesen, akiknek botrány ez a téma. Igazából az volt a célom, hogy megmutassam, mennyire fontos, hogy az ember a helyén legyen. Mert ha valaki kimozdul onnan, ami az ő hivatása, ami az ő helye, ahol neki lennie kell és ellátni a feladatát, abból mindig csak elcsatangolás, tévelygés, fájdalom, sérülések lesznek. Illetve azt is meg akartam mutatni a tévedésen keresztül, hogy minden rosszból, tévedésből, bajból igenis van visszaút. Nincs reménytelenség, örök elrendelés, hanem az embernek vannak esélyei és lehetőségei az életben.

– *Mennyiben hasonlít rád a főszereplő?*
 – Sokan szokták kérdezni, akik jobban ismernek. Látszólag vannak megegyezések. A leánykollégium, a hittanár szak, Eger, Lengyelország, viszont más a karakter. Hedvig nem én vagyok, egy másabb személyiség. Ha lehet egyáltalán párhuzamot vonni magamra a könyvben, az nem Hedvig alakjában van elrejtve, viszont

azt nem akarom feltétlenül megosztani, hogy kinek az alakjában. Aki igazán jól, közelről ismer, az talán rájön.

– *Lengyelország hogyan kapcsolódik a Hedvighez és hozzád?*

– A műben úgy kapcsolódik, hogy Hedvig szerelme egy lengyel férfi lesz a történet során, és megszöknek, mivel a férfinak katolikus pap a hivatása, és ezért nem merik ezt felvállalni. Könnyebb kikerülni nekik abból a közegeből, ahol ismerik őket, és esetleg botrány, megvetés lenne a vége. Ezért, hogy könnyebben tudjanak boldogulni – legalább is a férfi szemszögéből –, elmennek a szülőhazájába, és ott telepednek le.

Az én életemben pedig úgy fontos Lengyelország, hogy a nyelvet már évek óta tanulom. Bár hozzáteszem, nagyon nehezen megy. Nekem egy nagyon nehéz nyelv. Illetve többször jártam ott. Annyira vonz, és szeretem az egész lengyel kultúrát, nyelvet, a lengyel mentalitást, hogy mindenképp bele akartam építeni az egyik művembe, és ez így pont adta magát ehhez a regényhez.

– *Milyen reakciókat tapasztaltál az olvasók, kritikusok részéről?*

– Több hivatalos kritika is megjelent már eddig a könyvről. Kaptam hideget is, meleget is. Természetesen a teljesen ateista, profán világban élő emberek időnként nem értnek dolgokat. Vannak szakzsargonok is, amelyeket nem értnek, és érezni lehet, hogy akinek nincs lelki élete, nem él imaéletet, az szintén nem ért sok mindent. Aki a felszínen mozog, sok mindent nem tud megérteni, mert lelkileg nincsen ráhangolódva.

Sok író, költő, „civil”viszont, ismerősök, barátok is rengeteg pozitív visszajelzést adtak. Általában tetszik nekik a cselekmény, képszerűnek tartják a leírást, és eredeti megoldásokat látnak benne.

– *Érik már benned esetleg a cselekmény folytatása is?*

– Érik a fiókban ez-az, amaz, de nem folytatás. Egyelőre elteltődtem ezzel a témával, világgal. Más jellegű prózákat írok, illetve verseket folyamatosan. Valószínűleg egy kisregény vagy egy nagyobb lélegzetű elbeszélés jön majd ki a kezem alól. Pár hónapon vagy egy féléven, éven belül.

– *Köszönöm az interjút.*

A lapzárta idején értesültünk arról, hogy Csepcsányi Éva Junior Prima-díj kitüntetésben részesült. A szerzőnek ezúton is szívből gratulálunk!